

Sygn. akt II Ca 802/14, II Ca 803/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny - Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grzegorz Buła (sprawozdawca)

Sędziowie: SSO Katarzyna Biernat-Jarek

SSR (del.) Jarosław Tyrpa

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2014 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosków A. T. i G. T.

przy uczestnictwie Gminy (...) K., B. B., Z. G., M. G. (1), G. J., M. G. (2), J. S. (1), J. S. (2) i K. G.

o wpisy w księdze wieczystej

na skutek apelacji uczestników Gminy (...) K., K. G., J. S. (2) i J. S. (1)

od wpisu Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 8 października 2013 roku, sygnatura akt Dz. Kw(...) oraz od wpisu Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 28 października 2013 roku, sygnatura akt Dz. Kw. / (...)

postanawia:

1. zmienić zaskarżone orzeczenia w postaci wpisów, nakazując Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-Podgórze w Krakowie ich wykreślenie z działu II księgi wieczystej nr (...) oraz z działu II księgi wieczystej nr (...), i wnioski oddalić,
2. zasądzić od wnioskodawców A. T. i G. T. solidarnie na rzecz uczestników K. G., J. S. (2) i J. S. (1) kwoty po 400 (czteryście) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;
3. zasądzić od wnioskodawców A. T. i G. T. solidarnie na rzecz uczestnika Gminy (...) K. kwotę po 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

We wniosku zawartym w akcie notarialnym, Rep. A Nr (...) A. T. i G. T. domagali się wpisu w działach II ksiąg wieczystych nr (...) prawa własności na ich rzecz, na prawach ustawowej wspólności małżeńskiej.

Postanowieniami z dnia 8 października 2013 roku oraz z dnia 28 października 2013 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie uwzględnił wniosek o wpis w księgach wieczystych numer (...) w działach II jako właścicieli A. T. i G. T. na podstawie umowy przeniesienia własności z dnia 17 czerwca 2013 roku, sporządzonej w formie aktu notarialnego, Rep. A Nr (...) a w przypadku wniosku z dnia 8 października 2013 roku także decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 12 lipca 2012 roku, nr SKO(...).

Apelację od powyższych wpisów wniósł uczestnik Gmina (...)K.zarzucając naruszenie prawa materialnego, a to art. 3 w związku z art. 5, art. 31 ust. 2, art. 34 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece poprzez ich błędną wykładnię, a nadto art. 98 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami w brzmieniu obowiązującym w dacie, w jakiej decyzja z dnia 28 października 1990 roku stała się ostateczna poprzez brak jego zastosowania i błędne przyjęcie, że decyzja ta nie stanowi podstawy do przejścia własności z mocy prawa na rzecz Gminy (...)K., wobec stwierdzenia na podstawie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K.z dnia 12 lipca 2012 roku nieważności decyzji Prezydenta (...)K.z dnia 28 października 1999 roku w części obejmującej pouczenie, podczas gdy zgodnie z brzmieniem pierwotnym art. 98 ustawy o gospodarce nieruchomościami, działki gruntu wydzielone pod drogę przedmiotową decyzją z 1999 roku przeszły na własność Gminy (...)K.z mocy prawa z dniem, w którym decyzja o podziale stała się ostateczna, a orzeczenie jest prawomocne. Dalej uczestnik zarzucił naruszenie prawa procesowego, a to art. 626² § 5 k.p.c. poprzez przyjęcie, że wniosek o dokonanie wpisu w księdze wieczystej złożyły uprawnione do tego osoby, podczas gdy własność nieruchomości objętych treścią wpisu przeszła z mocy prawa na własność Gminy (...)K., a uczestnicy A. B., Z. G., M. G. (1), G. J.i M. G. (2)zadysponowali prawem którego już nie posiadali; art. 626⁸ § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia dołączonych do wniosku dokumentów, które miały stanowić podstawę do wpisu, w tym zwłaszcza decyzji zatwierdzającej podział i decyzji SKO oraz umowy z dnia 17 czerwca 2013 roku, poprzez oparcie się przez Sąd pierwszej instancji na treści aktu notarialnego z dnia 17 czerwca 2013 roku przenoszącego własność nieruchomości działek oznaczonych numerami (...)i błędne przyjęcie, że umowa ta przeniosła skutecznie własność wymienionych w niej nieruchomości na wnioskodawców, podczas gdy działki te stanowią własność uczestnika Gminy (...)K.na podstawie funkcjonującej w obrocie prawnym decyzji Prezydenta (...)K.z dnia 28 października 1999 roku, pouczeniu zawartym w decyzji jako podstawie określenia stanu prawnego sprzecznego z treścią wpisu prawa własności w księdze wieczystej, przyjęciu, że akt notarialny wskazał stan prawny nieruchomości w sposób nie budzący wątpliwości, pomimo, iż został on oparty na decyzji Prezydenta (...)K.z dnia 28 października 1999 roku unieważnionej tylko w części dotyczącej pouczenia, błędnym przyjęciu, że fakt unieważnienia części decyzji z dnia 28 października 1999 roku miał wpływ na prawną zawartość decyzji, podczas gdy stanowiła ona podstawę przejścia z mocy prawa własności na rzecz Gminy (...)K.oraz błędne przyjęcie, że zawarta umowa notarialna wykazała przywrócenie prawa własności na rzecz osób fizycznych, art. 626⁹ k.p.c. poprzez brak jego zastosowania, skutkujące przyjęciem, że przedstawione do wniosku dokumenty stanowią podstawę do ujawnienia przejścia własności Gminy (...)K.na wnioskodawców. Wskazując na powyższe apelujący domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia i oddalenia wniosku w całości oraz zasądzenia od wnioskodawców na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu Gmina zarzuciła, że akt notarialny nie mógł być uznany za dokument wystarczający do przywrócenia własności poprzednikom prawnym Gminy, umożliwiającą przeniesienie własności na rzecz wnioskodawców. Ponadto podniosła, że pouczenie decyzji stanowi jej element, ale jego brak nie skutkuje w kontekście art. 156 § 1 k.p.c. nieważnością postępowania, zatem stwierdzenie przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K.nieważności decyzji z dnia 28 października 1999 roku w części dotyczącej jej pouczenia nie rozciąga się na pozostałą jej część, pozostawiając tym samym w mocy rozrządzenia majątkowe, o których rozstrzyga, czyli przejście z mocy prawa własności przedmiotowych działek na Gminę (...) K.. Podkreśliła także fakt nie obalenia przez wnioskodawców domniemania z art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece działające na rzecz Gminy.

Apelację od wpisów wywiedli także uczestnicy K. G., J. S. (2)i J. S. (1)zarzucając naruszenie art. 31 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez dokonanie wpisu pomimo nie wykazania przez wnioskodawców usunięcia niezgodności pomiędzy stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej a stanem faktycznym przedstawionym we wniosku o wpis oraz naruszenie art. 34 ustawy poprzez dokonanie wpisu pomimo nie wykazania przez wnioskodawców następstwa prawnego po osobie wpisanej do księgi wieczystej jako właściciel. Wskazując na powyższe apelujący domagali się zmiany zaskarżonego postanowienia i oddalenia w całości wniosku o wpis, a także zasądzenia od wnioskodawców na ich rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu apelujący zarzucili, że w działach II ksiąg wieczystych nr (...)jako właściciel była wpisana Gmina (...)K.na podstawie decyzji Prezydenta (...) K.z dnia 28 października 1999 roku, wedle której działki nr (...)miały stanowić drogę. W chwili zawarcia umowy sprzedający nie byli ujawnieni w księdze wieczystej jako właściciele nieruchomości. Do wniosku o wpis również nie dołączono dokumentów, z których wynikałoby, że sprzedający mogliby jednocześnie zostać wpisani do księgi jako jej właściciele.

Za taki dokument z pewnością nie może być uznana decyzja SKO w K. ujawniona jako podstawa skarżonego wpisu, która stwierdza częściową nieważność decyzji z dnia 28 października 1999 roku, które to pouczenie pozostawało bez jakiegokolwiek wpływu na kwestie właścicielskie, skoro bowiem własność nieruchomości przechodziła na gminę z mocy samego prawa, wedle ówczesnie obowiązujących przepisów, a ponadto jak wynika z uzasadnienia tej decyzji „Organ administracji nie ma (...) podstawy prawnej do rozstrzygnięcia o przejściu praw własności nieruchomości pomiędzy właścicielem a Gminą.”. Skarżący podkreślili zarazem, że wyrok WSA w Krakowie z dnia 23 lutego 2012 roku, zawierający wskazania prawne dla SKO w K. nie przesądzał kwestii własności spornej nieruchomości, natomiast stwierdzał, że nie zaistniała sytuacja rażącego naruszenia prawa w tym stanie faktycznym, a w związku z tym nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 28 października 1999 roku w całości i zniweczenie skutków, które nastąpiły z mocy samego prawa. Konkludując zdaniem apelujących dokonanie wpisu na rzecz nowych właścicieli nieruchomości w opisanych okolicznościach stanowi rażące naruszenie przepisów prawa, w tym art. 34 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, bowiem wnioskodawcy zostali ujawnieni jako właściciele nieruchomości, pomimo tego, że nie wykazali następstwa prawnego po osobie wpisanej jako właściciel.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje uczestników okazały się uzasadnione, a podniesione w nich zarzuty doprowadziły do uchylenia zaskarżonych wpisów oraz oddalenia wniosków.

Wobec zasadniczej zbieżności zarzutów podniesionych nie tylko w apelacjach poszczególnych uczestników od wpisu z dnia 8 października 2013 roku, ale także od wpisu z dnia 28 października 2013 roku Sąd Okręgowy uznał, że zasadnym będzie zbiorcze ujęcie i odniesienie się do kwestii spornych.

W kontekście powyższego wskazać zatem należy, że oba zaskarżone wpisy w księgach wieczystych zostały nieprawidłowo dokonane, albowiem wniosek i dołączone do niego dokumenty na to nie pozwalały. Trafnie podnosi się w apelacjach, iż Sąd Rejonowy błędnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i na tej podstawie wyciągnął nieprawidłowe wnioski, ponieważ stosując odpowiednio art. 626⁸ § 2 k.p.c. oraz art. 34 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (j.t. Dz. U. 2013, poz. 707 z późn. zm.), należało dojść do przekonania o powinności oddalenia obu wniosków o wpis. Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu pierwszej instancji, iż umowa z dnia 17 czerwca 2013 roku, zawarta w formie aktu notarialnego Rep. A nr (...), o przeniesieniu własności, stanowiąca podstawę wpisu własności w obu księgach wieczystych, jak również decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K.z dnia 12 lipca 2012 roku (w przypadku wpisu w księdze wieczystej (...)), były dokumentami wykazującymi niezgodność między stanem prawnym ujawnionym w księgach wieczystych a stanem rzeczywistym, i mogą stanowić podstawę do wpisów, prowadzących do ujawnienia zmiany w prawie własności wpisanym dotychczas w księgach wieczystych na rzecz Gminy (...)K.. Wymieniony akt notarialny, w ocenie Sądu Okręgowego, nie mógł być uznany za dokument wystarczający do przywrócenia własności poprzednikom prawnym Gminy (...) K., umożliwiający przeniesienie własności na rzecz wnioskodawców. Ograniczona kognicja sądu wieczystoksięgowego określona dyspozycją art. 626⁸ § 2 k.p.c. sprowadzająca się do zbadania przez Sąd w postępowaniu o wpis jedynie treści wniosku i dołączonych do niego dokumentów oraz treści księgi, w której dany wpis ma zostać ujawniony, nie pozwalały na wyprowadzenie wniosków innych niż ten, że A. T. i G. T. nie wykazali swojego następstwa prawnego po podmiocie wpisanym w księgach wieczystych, a w związku z tym ich wniosek o wpis jako nowych właścicieli nieruchomości nie był zasadny i winien w konsekwencji podlegać oddaleniu.

Wskazać należy, że decyzją z dnia 28 października 1999 roku, znak (...) (...), sprostowaną postanowieniem z dnia 8 listopada 1999 roku Prezydent (...)K. zatwierdził na wniosek Z. G., J. G., M. F., B. B., K. O., M. G. (1), G. J., M. G. (2) i E. Z. projekt podziału nieruchomości położonej w obrębie (...), jedn. ewid. K., składającej się z działek oznaczonych numerami (...). W wyniku tego podziału zostały wydzielone m.in. działki nr (...)z przeznaczeniem pod drogi. Jednocześnie w pouczeniu zawartym w przedmiotowej decyzji określono, że wydzielone pod budowę drogi działki przechodzą z mocy prawa na własność Gminy K. z dniem, w którym decyzja o podziale stanie się ostateczna. Pouczenie określało też odszkodowanie należne za działki wydzielone pod drogę w wysokości uzgodnionej pomiędzy właścicielem a organem. Pouczenie przewidywało także wariant, w którym strony nie dojdą do uzgodnienia, stanowiąc, że wówczas

na wniosek właścicieli odszkodowanie ustala się i wypłaca według zasad i trybu obowiązującego przy wywłaszczeniu nieruchomości. Decyzja, o której mowa stała się ostateczna z dniem 30 listopada 1999 roku.

Zgodzić się należy z apelującymi, że wbrew stanowisku wnioskodawców przedmiotowa decyzja nie została wyeliminowana z obrotu prawnego, nie została stwierdzona jej nieważność w całości, a jedynie w części dotyczącej pouczenia, które to pouczenie zdaniem Sądu Okręgowego ma jedynie walor informacyjny i ogranicza się do przytoczenia treści przepisu, natomiast nie rozstrzyga sprawy administracyjnej. W doktrynie prawa administracyjnego słusznie podnosi się, że treść rozstrzygnięcia jest zawsze związana z przedmiotem postępowania i stanowi swoistą odpowiedź organu administracyjnego na postawione w podaniu żądanie strony. W niniejszej sprawie żądanie strony sprowadzało się do zatwierdzenia dokonanego podziału nieruchomości na poszczególne działki, do czego przy rozstrzyganiu sprawy zastosowano art. 96 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. W ocenie Sądu Okręgowego nie można twierdzić, że owo pouczenie było czymś więcej niż tylko powtórzeniem ustawowych regulacji, w celu zapoznania z ich treścią stron w toczącym się postępowaniu administracyjnym. Pouczenie to – adresowane do stron, a nie do organu - nie rodziło skutków prawnych, te bowiem nastąpiły z mocy samego prawa, o czym stanowił ówczesny art. 98 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z art. 98 zd. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. Nr 115, poz. 741 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie, z jaką przedmiotowa decyzja stała się ostateczna, działki gruntu wydzielone pod drogi z nieruchomości, której podział został dokonany na wniosek właściciela, przechodzą z mocy prawa na własność gminy z dniem, w którym decyzja o podziale stała się ostateczna, a orzeczenie o podziale prawomocne. Jeżeli podział nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa, powiatu lub województwa został dokonany na wniosek użytkownika wieczystego, prawo użytkowania wieczystego działek gruntu wydzielonych pod drogi przechodzi na rzecz gminy. Jeżeli podział nieruchomości stanowiącej własność gminy został dokonany na wniosek użytkownika wieczystego, prawo użytkowania wieczystego działek gruntu wydzielonych pod drogi wygasa. Podnieść należy, że ustawa o gospodarce nieruchomościami nie przewidywała wydania jakiegokolwiek odrębnej decyzji stwierdzającej przejście prawa własności na rzecz Gminy. Zatem skutek prawny w postaci przejścia prawa własności na rzecz Gminy następował wprost w oparciu o w/w przepis prawa, bez potrzeby wydania w tym przedmiocie jakiegokolwiek decyzji administracyjnej. Jeśli zatem decyzja zatwierdzająca projekt podziału działek nie została uchylona, a także nie stwierdzono jej nieważności w zakresie istoty zawartego w niej rozstrzygnięcia, nie można uznać, aby podważona została podstawa wpisu Gminy (...) K.w obu księgach wieczystych jako właściciela nieruchomości. Podnieść należy, iż podstawą tą w zasadzie był wprost art. 98 ust.1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Tym samym nie można zgodzić się z przyjętą przez Sąd Rejonowy interpretacją orzeczenia Kolegium, w konsekwencji której zostały dokonane wpisy wnioskodawców, jako nowych właścicieli nieruchomości.

Równie zasadnie podnosi się w apelacjach, iż Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K.stwierdzająca nieważność decyzji z dnia 28 października 1999 roku w części obejmującej jej pouczenie jest orzeczeniem wykazującym niezgodność i może stanowić podstawę wpisu potrzebnego do usunięcia niezgodności pomiędzy treścią ujawnioną w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości. W szczególności bowiem trafnie zarzuca apelująca Gmina (...)K., że decyzja SKO w K., wbrew pogładowi Sądu Rejonowego, nie podważyła podstawy wpisów ujawnionych w księgach wieczystych, albowiem nie stwierdzono w niej nieważności decyzji z dnia 28 października 1999 roku w zakresie w jakim zatwierdzono nią projekt podziału działek. Podnieść należy, że dokumenty składane wraz z wnioskiem o wpis do księgi wieczystej, na co słusznie zwraca się uwagę w apelacjach, powinny wskazywać stan prawny nieruchomości w sposób nie budzący żadnych wątpliwości. Tymczasem czynność prawna, objęta przedłożonym przez wnioskodawców aktem notarialnym z dnia 17 czerwca 2013 roku, została oparta na dokumencie, który nie wykazywał na zmianę stanu prawnego nieruchomości w stosunku do treści ksiąg wieczystych. Wnioskodawcy nie przedłożyli dokumentów, z których wynikałoby uchylenie podstawy dotychczasowego wpisu. Nie wykazali też, aby decyzja z dnia 28 października 1999 roku stanowiąca podstawę do wpisu z mocy prawa własności na rzecz Gminy (...) K.została unieważniona.

Ponadto należy mieć na uwadze, iż z załączonych przez wnioskodawców do wniosku dokumentów nie wynika następstwo prawne wnioskodawców po podmiocie wpisanym w księgach wieczystych. Jak bowiem wynika z umowy

z dnia 17 czerwca 2013 roku A. T.i G. T.nabyli od B. B.i Z. G.własność działki nr (...), położonej w K., dla której jest prowadzona księga wieczysta nr (...) oraz działki nr (...), dla której jest prowadzona księga wieczysta numer (...) które to osoby w chwili sprzedaży nie były ujawnione w księdze wieczystej jako właściciele przedmiotowej nieruchomości. Natomiast wnioskodawcy do wniosku nie dołączyli dokumentów, z których wynikałoby, że sprzedający mogliby jednocześnie zostać wpisani jako właściciele nieruchomości. Fakt następstwa prawnego nie wynika z całą pewnością ani z treści decyzji SKO w K., gdyż ta nie dokonywała żadnych zmian w prawie własności, a tym samym nie powodowała zmian w stanie prawnym nieruchomości. Wnioskodawcy nie przedstawili także orzeczenia uzgadniającego stan prawny z rzeczywistym nieruchomości. W tych okolicznościach należy podzielić stanowisko skarżących co do tego, iż wpisanie nowych właścicieli do ksiąg stanowi rażące naruszenie przepisów prawa, w tym art. 34 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym wpis może nastąpić, gdy osoba, której prawo ma być wpisem dotknięte, jest lub zostaje jednocześnie wpisana do księgi wieczystej jako uprawniona. Jednakże do ujawnienia właściciela wystarcza, aby następstwo prawne po osobie wpisanej jako właściciel zostało wykazane odpowiednimi dokumentami. Skoro więc wnioskodawcy nie wykazali odpowiednimi dokumentami następstwa prawnego po osobie, wpisanej jako właściciel, to w tym stanie Sąd nie powinien był uwzględniać ich wniosku o wpis. Jak podkreśla się w orzecznictwie „osoba ubiegająca się o wpis do księgi wieczystej musi albo wykazać wprost, że jest następcą prawnym osoby aktualnie wpisanej, albo przedstawić i wykazać ciąg następstw prawnych po niej. Dowody przejścia, ustanowienia, zmiany lub wygaśnięcia prawa, które ma być wpisane, powinny zatem pochodzić od lub dotyczyć takiej osoby i mieć formę dokumentu (z wyjątkiem sytuacji, gdy wpis jest dokonywany bezpośrednio na podstawie przepisu prawa). Oznacza to, że nie jest dopuszczalne wwiązanie się w następstwo prawne po jednym z podmiotów, którego wprowadzie dotyczył wpis prawa własności dokonany wcześniej, ale został wykreślony, albo podmiotu, który sam lub którego poprzednik prawny, nie był w ogóle ujawniony w księdze wieczystej” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 marca 2013 roku, sygn. akt IV CSK 415/12).

Podsumowując dotychczasowe rozważania stwierdzić należy, iż zachodziła przeszkoda do dokonania wpisu wnioskodawców jako właścicieli przedmiotowych nieruchomości, co skutkowało powinno oddaleniem ich wniosku na podstawie art. 626⁹ k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego, w stanie faktycznym istniejącym w niniejszej sprawie dla wykazania faktu nabycia tych nieruchomości przez wnioskodawców niezbędne było przedłożenie dokumentu (np. wyroku sądu uzgadniającego treść ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym) wykazującego, iż w dacie zawarcia umowy z dnia 17 czerwca 2013 roku B. B.była właścicielką nieruchomości stanowiącej dz. nr(...), B. B.i Z. G.właścicielką nieruchomości oznaczonej jako dz. nr (...) a M. G. (1), G. F.i M. G. (2)właścicielami nieruchomości stanowiącej dz. nr (...), czego wnioskodawcy jednak nie uczynili. Uwzględnienie wniosku o wpis prawa własności A. T.i G. T.w sytuacji, gdy przedstawili oni jako podstawę do wpisu tylko akt notarialny, zgodnie z którym nabyli własność nieruchomości od osób nie figurujących w księgach wieczystych, nie wykazując jednocześnie ich następstwa prawnego w stosunku do podmiotu wpisanego w księdze wieczystej jako właściciel, zdaniem Sądu drugiej instancji narusza art. 31 ust.2 i art. 34 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenia w postaci wpisów, uchylając je oraz oddalając przedmiotowe wnioski, orzekając jak w punkcie 1 sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono jak w punkcie 2 sentencji na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. zasądzając od wnioskodawców na rzecz apelujących uczestników zwrot kosztów postępowania odwoławczego w postaci opłat sądowych uiszczonych przez nich za apelacje w kwocie po 400 zł na rzecz każdego z apelujących (opłaty od dwóch apelacji), a na rzecz Gminy (...) K.dodatkowo kwotę 180zł z tytułu wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika. Wysokość powyższego wynagrodzenia ustalono w oparciu o §2, §7 pkt 5 i §12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 491).